



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4321/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Вуксановић, адвокат из ..., против тужене „UNICREDIT BANK SRBIJA“, чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6190/19 од 29.11.2019. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6190/19 од 29.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6190/19 од 29.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19927/18 од 27.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава одредба члана 9. тачка 1. Уговора о готовинском кредиту бр. .. закљученог 11.08. 2016. године, те да иста не производи правно дејство. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужили на име стицања без основа незаконито плаћене накнаде за обраду кредитног захтева плати 3.900,00 динара са законском затезном каматом од 11.08.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 17.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 6190/19 од 29.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 19927/18 од 27.02.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој парници тужбени захтев је усвојен и утврђено да је ништава одредба уговора о готовинском кредиту који је закључен 11.08.2016. године између тужиље као корисника кредита и тужене банке у делу којим је тужилца обавезана да плати 2% од износа одобреног кредита на име накнаде за обраду кредитног захтева које је тужилца платила туженој у висини од 1.900,00 динара. Тужена није доказала на шта се односе трошкови накнаде за обраду кредитног захтева у наведеном проценту, као и који су то стварни трошкови тужене за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење. Како одлука о споровима са овим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиље као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Стога, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, а такође нема потребе ни за разматрањем правног питања од општег интереса, правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 22.11.2018. године, ради утврђења ништавости дела уговора о кредиту и исплате на име стицања без основа. Вредност предмета спора која је одређена у тужби је 3.900,00 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић